

წა სოვანე აქროპირი

ჩათლის-ღებისათჳს (მეორე) *

მეფალმან ჩუენმან შესუ
 ჟრისტემან ოდეს-იგი იხილა
 დედაკაცი სამარიტელი ჯუ-
 რღმულსა მას ზედა, არა თუ
 მარტოდ ყოფად იგი დედაკაცისაჲ მის შე-რად-
 ჰრაცხა, არამედ სწავლადცა მოუწოდა და და-
 დებულსა მას შის მიერ სარწმუნოებასა აუწყებდა
 და გარდამატებულსა მას ბუნებისასა სიბრძნით
 უთხრობდა. ღოღო დედაკაცმან მან ჰრქუა შას:
*ოფალო, მამანი ჩუენნი მთასა ამას თაყუანის-
 სცემდეს* (ინ.4,20). ზრქუა მას შესუ: სულ არს
 იმერთი და თაყუანის მცემელთა შისთა ეძიებს
 სულითა ჭეშმარიტებისაჲთა (ინ.4,24).

აკუეთუ ჟრისტემან მას დედაკაცსა მარ-
 ტოსა მერწყულსა მაღალი იგი სარწმუნოებაჲ
 წინა-დაუდვა კიბედ და ასწავებდა და მერმე
 სხუათა მათ სამარიტელთა ქუე მყოფთა მა-
 ლალსა სწავლასა სკლესიისასა წინა-უძღოდა,
 რავდენ უფროჲს ჩუენ, რომელ-ესე დღეს აქა
 შეკრებულ ვართ! დაღათუ რამე მცირედ არიან,
 არამედ მათისა მოსწრაფებისათჳს გვლირსვე
 სწავლად, რამეთუ იგიცა წყლადვე მოსრულ
 არიან ვითარცა-იგი დედაკაცი სამარიტელი.
 სრა თუ ჯორცთა ნებისა წყურილი აქუს, რა-
 თამცა ჯორცნი იგი განიძნეს, არამედ რა-
 თამცა სული იგი შემწიკულული განბანეს და
 განწმიდნეს; არა თუ ჯორცთაჲ იგი მწიკული
 რაჲ ენება განბანად, არამედ რაჲთამცა ურ-
 ვილი იგი სული განასპეტაკეს, რამეთუ წე-
 რილსა მას გულს-ეტყოდეს აღსრულებად, ვი-
 თარმედ: *განმბანო მე და უფროჲს თოვლისა
 განვსპეტაკენ* (ფს.50,7).

სწ ნუმცა შეურაცხ-ვჰყოფთ, რომელი-იგი
 ჟრისტემან არა შეურაცხ-ყო შემოსად, და
 ნუმცა გუწუნს ჩუენ სიმცირეჲს ესე კრებულისაჲ
 ამის, რომელსა ჟრისტცა თანა-შეერთო.
 სრა მცირე არს და შეურაცხ, რომელთა თანა
 ჟრისტც მახლობელ არს. აკუეთუ რავდენნი
 ჟრისტცს მიერ ნათელ-ილებენ, ჟრისტც შე-

იმოსეს (გალ.3,27), რომელ-ეგე შენცა შეიმოს,
 ნუ ადვილ და მცირე გგონიეს.

სჰა, რომელი-ეგე იხარებ ძალითა და სუ-
 ლითა **სლიასითა**, ესთენთა საკვრველებათა
 წინამორბედო! უკუეთუ ჳმად ოფლისაჲ წყალთა
 ზედა, შენ ვითარ კადნიერად სდგა წყალთა
 შინა? რამეთუ *ჳმამან ოფლისამან განკუეთის
 ალი ცეცხლისაგან* (ფს.28,7); და კუალად:
ჳმამან ოფლისამან შეძრის უდაბნოჲ (ფს.28,8),
 ვითარ არა შესძრუნენდი? არამედ სთქუა სამე,
 წინამორბედო, და მასწაო ჩუენ, ვითარმედ: ჳმად
 ოფლისაჲ ეგოდენ თუ ძლიერებით, არამედ
 დიდადცა შუენიერ (ფს.28,4); და კუალად: *ჳმამან
 ოფლისამან განამტკიცნის ირემნი* (ფს.28,9); და
 ოფალმან წყალი რღუნისაჲ დაანყნარის (ფს.
 28,10); და ისმინო ხოლო თუ, რამეთუ *ოფალმან
 ძალი ერსა შჳსსა მოსცეს* (ფს.28,11).

სწ დავდუმენ ვითარცა ძლეული ამას
 სიტყუასა და სხუათა სახეთა გამოვეძიებდე.
 აკუეთუ **სოვანეს** და მისთანათა მათ ლა-
 ლადებაჲ იგი ესმა, ვითარმედ ჳმად ოფლისაჲ
 წყალთა ზედა, და მირბოდეს იგინი **სორდანედ**;
 და კუალად ესმა ესევითარი ჳმად ზეცით, ვი-
 თარმედ: *ესე არს ძჳ ხემი საყუარელი, ჟო-
 მელი შე სათნო-ვიყავ* (მთ.3,17); და ესმა მათ,
 ვითარმედ წყალთა ზედა შესულად არს ჟრ-
 ისტც, არა ხოლო თუ ხილვად მოვიდეს, არამედ
 რაჲთამცა შთაჳდეს შის თანა. შა ცნეს, რა-
 მეთუ ნათლის-ღებითა მით ოფლისაჲთა წყა-
 ლნი განწმიდნებოდეს; და ცნეს, რამეთუ ნა-
 თელ-ილებდა ოფალი. სრა თუ წყალთაგან-
 რაჲ იგი განწმიდნა, არამედ წყალნი შისგან
 განწმიდნებოდეს; ცოდვად შის თანა არა იყო,
 არამედ წყალნი შისგან განწმიდელ იქმნნეს.

შჳურვალედ ჰხედვიდეს სანათლოსა მას და
 შთაცვოდეს ნიჭსა მას მაღლისასა და ხედვიდეს
 იგინი სახესა ტრედისა მის მფრინვალისასა და
 თავთა თჳსთა ზიარ ჰყოფდეს ძეობასა.

სწ იხილე, ვითარ უკუდავ არიან ჳმანი იგი

* სინური მრავალთავი 864 წლისა, რედ. აკ. შანიძე, თბ., 1959. გვ. 76-79.

მართალთანი! რადგენი ჟამი არს **სოვანცს** ქადაგებითგან და აქამომდე ყოველნივე მიობიოდეს ნათლის-ღებად დღესა მას. **სოვანე** ბუნებისა იგი შჯული შეუნდო, ხოლო გონიერთათვს ჳმაჲ იგი **სოვანცსი** ყურთა განუხუჲამს და მორბიან, არა თუ რაფთამცა ცოდვანი იგი ხოლო მოეტევნეს, არამედ **სოვანე** ამას ქადაგებდა, რაფთამცა სინმიდცა იგი მოიღეს, რამეთუ ესრჳთ ღირს, რომელნი ჴრისტჳს თანა ნათელ-იღებენ. **სოვანცსსა** მას ნათლის-ცემასა შთავიდოდა წყალსა კაცი ტვრთოსანი ცოდვითა და აღმოვიდოდა სულმცირჳ, ხოლო ჴრისტჳს სახელითა რომელნი ნათელ-იღებენ, შთავლენან ტვრთოსანნი ცოდვათაგან, გარნა აღმოსლვასა არა ხოლო თუ ცოდვაჲ იგი განეყენის, არამედ სულიცა სინმიდისაჲ შეემოსის; **სოვანცსსა** მას ნათლის-ცემასა სინანულისასა საღმობანი განიკურნებოდეს, ხოლო ჴრისტჳს მიერ ნათლის-ცემითა უშუერი იგი სული შეენიერ იქმნებოდა და გვრგვოსან: შთაჳდის მეზუერჳ და აღმოჳდის მახარებელად; შთაჳდის მეძავი და აღმოჳდის, ნელსაცხებელსა შესწირავნ; შთაჳდის მჴეცი და აღმოჳდის ცხოვარი.

წნ ესოდენსა ამას საიდუმლოსა ნიჳსა განვიმზადნეთ თავნი თჳსნი, საყუარელნო, და ნელსაცხებლისა იგი ჳურჳელი განვიმზადოთ, რამეთუ სიძესა მას ნათლისასა მიგებებად ვართ, და განვშუენდეთ და ვიცხებოდით ნელსაცხებელითა მით სარწმუნოებისათა და სულით და ჳორციტურთ დავივინყნეთ პირველნი იგი საქმენი ცოდვისანი და ამით

ესევეთართა ჩუენ ქუეყანისათა მოვიპოვოთ ოფალი.

წრა ჩემი არს სიტყუაჲ ესე, არამედ **ზავით** იტყვს, ვითარმედ: *ისმინე, ასულო, და იხილე, დავივინყე ერი შენი* (ფს.44,10). ჳა აწ ჩუენ ნათლის-ღებადმდე სიბოროტჳ იგი პირველი განვიმორთო და გესლი იქედნისაჲ წარმოვსთხოთ. ჩუუკუე სადამე ჩუენცა გურქუას **სოვანე**: *ნაშობნო იქედნეთანო, ვინ გიჩუენა თქუენ სივლტოლაჲ მომავალისაგან რისხვისა?* (მთ.3,7) რამეთუ ხედვიდა იგი სიმწარესა მას – დამკვდრებულსა გესლსა **ჳურიათასა**, რომელნი-იგი არა ღირსად მოვიდოდეს შისა, და უწოდა მათ ნაშობად იქედნისა. ჳა ეტყოდა მათ: «ვინ გიჩუენა თქუენ სივლტოლაჲ რისხვისაგან?» და რომელ-იგი **სოვანე** იქედნედ უწოდდა, მათ ჴრისტჳ ძალლად და ღორად ხადოდა და იტყოდა: *ნუ მისცემთ სინმიდესა ჩემსა ძალლთა და ნუცა დაუსხამთ მარგალიტსა წინაშე ღორთა, ნუუკუე დათრგუნონ* (მთ.7,6). ჳამეთუ ანგაჳრებასა და უძღებებასა მას მათსა ძალლად ეტყოდა, ხოლო არანმიდებასა მას ჳორციტასა და შებღალულებასა ღორთა ამსგავსებდა.

წნ იყავნ განმზადებჲა ჩუენი მოღებად გვრგვნსა მას სარწმუნოებისასა და უხილავსა მას სარწმუნოებასა თუალითა ხედვად. იირსმცა ვართ დამკვდრებად ცხოვრებასა მას საუკუნესა ჴრისტჳ ჴესუჲს მიერ ოფლისა ჩუენისა, ჴომლისა დიდებჲა შამისა თანა სულით ჳმიდითურთ აწ და მარადის და უკუნითი უკუნისამდე. წმენ.

